

Η Παναγιά των Εξαρχείων

Νίκος Κουφόπουλος

Ήταν δεκαπενταυγουστός. Γιορταζε η Παναγία,
κι είπα θα πρέπει κι εγώ να πάω στη λιτανεία.
Δεν ήμουνα στη Σουμελά, δεν ήμουνα στην Τηνο.
Στα Εξαρχεία εγώ ήμουνα, εκεί που πάω και πίνω.
Σκεφτήκα τότε, δεν μπορεί θα έχει κι εδώ καμία.
Κι αλήθεια, έχουν προστατίδα τα Εξαρχεία Παναγία.
Δεν είναι η Πενταγιωτίσσα, δεν είναι η Πονεμένη.
Προστατίδα είναι η Παναγία, ναι, η Φρικαρισμένη.
Έχει νονό τον Πιλάλη, τον ευσεβή Πιλάλα.
Θα σας τα πω άλλη φορά αυτά μαζί με άλλα.

Τρία πρεζακία κρατάγαν θαυματουργή Εικόνα.
Υπήρχε κι ένα τεταρτό, μα είχε γινει...λιώμα.
«Νταξει ρε φιλε...Να σου πω...Δεν ειμαστε για ετσι...
Σου βρισκεται καμια ψιλη...Πώς κανεις μωρε ετσι ? ».
Έχει αγκαλία Της το Χριστό, το προσωπο κρυμμένο.
Με τη μαντίλα, ξερετε. Τον ειδα θυμωμενο.
Στα χερια του σφιχτα πολύ κρατουσε ένα μπουκαλι.
Μοναχο του αναβοσβυνε. Θαυμα. Το ειδαν κι αλλοι.
Ακουλουθουσαν μπαχαλοι, κατάνυξη γεματοι.
Μα ησυχα τους φαινονταν. Θελαν να κανουν κατι.
Φυγαν δυο τρεις την πεσανε ξανα στη διμοιρία,
λιγο πιο πανω, στο ΠΑΣΟΚ. Μετα εγινε ησυχια.

Οι πανκηδες γονατιστοι μπροστα τους οταν περνουσε.
Με το χερακι του ο Χριστος, τις χαίτες ακουμπουσε.
Εκεινοι ανατριχιαζαν. Οι μοικανες τσιτα.
Δυο τρεις από τον Καβουρα, τρωγαν σουβλακι πιτα.
[Σε μια στιγμή μου φανηκε πως ειδα και τον Τσιπρα...Χεχε]
Ακολουθουσαν σε πομπη του οι οπαδοι του Αστερα,
συνθηματα φωναζοντας, σχεδον ολη τη μερα:
«Φρικαρισμενη Παναγία, γιατι εισαι παντα μονη ?
Μπατσοι, γουρουνια, δολοφονοι ».

Πολλοι ηταν απ'το Κ-Βοξ, απ το Νοζοτρος αλλοι,
και από αλλα στεκια αναρχικα. Υπηρχαν και μεγαλοι.
Παλιοι συνηθεις υποπτοι, κι αλλοι κουκουλοφοροι.
Ολοι οι γνωστοι αγνωστοι, καποιοι ροπαλοφοροι.
Δεν ξερω αν πρεπει να το πω, αυτια εχουνε και οι τοιχοι.
Μα δεν πιστευω. Μπατσος εδω ? Πως διαολο να τυχει ?
Ειδα λοιπον πεντε εξι εφτα, καλασνικωφ κρατουσαν.
Τα οπλα στην Εικονα Της, πηγαν και ευλογουσαν.
Η λιτανεια εφτασε στο κεντρο στην πλατεια,
κι ακουσαν ολοι τους ψαλμους, από τον Τσακαλία.
[Ητανε κι ο Χριστοδουλος. Κρατουσε μια ομπρελα.
Καποιοι θα καταλαβουνε. Παλια ωραια τρέλα] .

Σιγα σιγα σουρούπωσε. Τα οργανα αρχίνισαν.
Για αρχη παιξαν ρεμπετικα. Τα στεκια όλα κλεισαν,
κι εκστασιασμενοι χορευαν, ζειμπέκικα του Μαρκου.
Καποιοι κι απ' τη συνελευση ηταν εκει, του Παρκου.
Ηταν κι από της Τσαμαδου, καποιοι, απ'το κηπακι.
Ζήτησαν και τους επαιξαν τραγουδια του Μητσακη.
Οι ραπερς υμνους φτιαξανε ειδικα γι αυτή τη μερα.
Η συνθεση καπως αργη, μπιτ με γλυκεια φλογερα.
Καποιοι ισως να το βρουν αυτό πως είναι ...καπως,
μα τελος παντων. Τη βραδια εκλεισε ο Πουλικακος.
Και οι Σπυριδουλα ηταν εκει. Ο Νικος και ο Βασιλης.
Τραγουδαγαν λες κι επεσαν τα καστρα της Βασιλης.
Οι Ντεους επαιξαν καλα. Μετα οι Πανκς Ρωμανα.
Εχανε η μανα το παιδι, και το παιδι τη μανα.
Η Αlpha Bang πηρε σειρα, παιξαμε ωρες δυο.
Μου φανηκε στη Σωλομου, πως ειδα καποιο ...πλοιο.
Λεω ρε φιλε δεν μπορει, καπου εχω κανει λαθος.
Μα στο τραγουδι μου ξανα μπηκα ευθυς με παθος.
Παιξανε κι αλλοι διαφοροι, ολους δεν τους θυμαμαι.
Με βρηκε το ξημερωμα, στο δρομο να κοιμαμαι.

Θυμαμαι ειδα ονειρο, μεγαλο, εφιαλτη:
Δεμενο λεει με ειχανε στο μεσιανο καταρτι,
και οι σειρηνες χορευαν ολογυμνες τριγυρω.

Κι εγω ο ηλιθιος ειχα φαι μολις πιτα με γυρο.
Κρεμμύδι βρωμουσα από μακρια. Πιαναν ολες τη μυτη.
Με τιμωρουσε προφανως μαλλον η Αφροδιτη.
Καταφερα και λυθηκα, μα βρεθηκα μοναχος.
Που είναι οι Σειρηνες ? Πουθενα. Μην ειχα κανει λαθος ?
Μαλλον σκεφτηκα η Παναγια σημαδι μου ειχε στείλει.
Κι αρχισε και με ποναγε και η δεξια μου κήλη.
Κι ειπα, δεν μπορεί όλα να είναι τυχαία ?
Πηγα λοιπον κουρευτηκα στον Βαγγο, τον κουρεα.
Στην Αρχοντια πιο μετα ουισκυ ηπια με παγο,
κι εσκισα όλα τα πανια. Εσπασα και τον καβο.
Καβαλησα μια μηχανη, και βρεθηκα στον Ήλιο.
Με ρωτησε αν πηγαινα ποτε παλια στο Πηλιο.
Χαθηκα, και τρυπησανε δυο δάκρυα ασημενια.
Με δυο φιλια θανασιμα. Γιατι εφυγε η Ξένια ?...

Ξυπνησα. Ονειρο ητανε. Ομορφο σα λουλουδι.
Παμε λοιπον ολοταχος, σε ακομα ένα τραγουδι:

Ο Σπύρος, ο Κρά.

Το αλάνι, ο Σπύρος ο Κρά,
το έσκασε απ' τους μπάτσους μια βραδιά.
Δυο τρεις σφαίρες φίλησε στο στόμα,
και οι αλλοι οι χαζοί, ψάχνουν ακόμα.

Το αλάνι, ο Σπύρος ο Κρά,
στα ωραία κόλπα από παλιά.
Με μεγάλα σιδερένια πουλιά,
λευτέρωνε φίλους απ' τα κελιά.

**«Μη με σταματάς. Ονειρεύομαι.
Ζήσαμε σκυμμένοι αιώνες αδικίας.
Αιώνες μοναξιάς. Τώρα μη. Μη με σταματάς.
Τώρα κι εδώ για πάντα και παντού.
Ονειρεύομαι ελευθερία.»***

Ο Σπύρος το αλάνι, ο Κρά
Μας κοιτάει τώρα από ψηλά.

Χαμογελάει και μας κλείνει το μάτι.
Μάλλον γουστάρει τούτο το κομμάτι.

Ο Σπύρος ο Κρά, το αλάνι,
Με ένα ζειμπέκικο την έχει κάνει.
Να συναντήσει το παιδί που ψάχνει.
Τον μικρό Σπυράκο, τον Κρά, το αλάνι.

****Κείμενο από την αφίσα για τον Σπύρο Δραβίλα που
κυκλοφόρησε τον Ιούλιο του 2015 στα Εξάρχεια με
υπογραφή, « Οι λύκοι που γλίτωσαν από το κυνήγι»...***

Υ.Γ.1. [Κανονικά τον Αυγουστο αυτά επρεπε να γραψω.
Μα φευγετε ολοι διακοπες. Και μου ερχεται να κλαψω.
Κανενας σας τον Αυγουστο στην πολη μας δεν μενει.
Και ετσι η σελιδα μονη της θα μεινει η καημένη.
Ουτε ένα like τοσο δα δεν προκειται να πάρει.
Για αυτό λοιπον και εγω αυτά, τα γραφω τον Γεναρη.
Μπερδευτηκα, Μαρτιο εχουμε.Ας είναι δεν πειραζει.
Τι Μαρτιος, τι Αυγουστος, τιποτα δεν αλλαζει].

Υ.Γ.2. Εδώ Ελευθέρα Εξάρχεια...
nikos1789@gmail.com